

Sygn. akt II Ka 143/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Pawła Denickiego

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2018 r.

sprawy **Z. W.**

oskarżonego z art.158 § 1 kk i art. 288 § 1 kk

i M. P.

oskarżonego z art.158 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 26 października 2017 r. sygn. akt II K 353/15

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżycieli posiłkowych R. J. i D. K. na rzecz Skarbu Państwa po 100 zł tytułem opłaty za II instancję oraz po 10 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 143/18

UZASADNIENIE

Z. W. i M. P. zostali oskarżeni o to, że I. w dniu 22 lipca 2013r. w miejscowości R. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wzięli udział w pobiciu D. K. w ten sposób, że uderzali kijem w głowę, uderzali pięściami i kopali nogami po całym ciele powodując u D. K. obrażenia ciała w postaci rany tłuczonyj głowy w okolicy czołowej co spowodowało u w/w rozstrój zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, czym narazili w/w na obrażenia określone w art. 157§1 kk. lub 156§1 k.k. do zgonu wyłącznie, to jest o czyn z art. 158§1 k.k.

Ponadto **Z. W.** został oskarżony o to, że II. w miejscu i czasie jak w punkcie I, umyślnie dokonał uszkodzenia mienia w postaci samochodu osobowego m-ki T. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że uderzał kijem w elementy nadwozia powodując wgniecenia powierzchni tylnego prawego słupka, zarysowania powłoki lakierniczej tylnego prawego nadkola oraz zarysowania powłoki lakierniczej przednich prawych drzwi, czynem tym spowodowali straty o łącznej wartości 2331.06 złotych na szkodę R. J., to jest o czyn z art. 288§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 26 października 2017 r.:

I. oskarżonego Z. W. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu w pkt. I czynu stanowiącego występki z art. 158 § 1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 158§1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 §1 i § 1 a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego Z. W. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego D. K. w kwocie 1500 złotych;

III. oskarżonego Z. W. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu w pkt. II czynu stanowiącego występki z art. 288 § 1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 288 §1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i §1a pkt 1 k.k. i art. 35 §1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

IV. z mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego Z. W. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej R. J. kwoty 2331,06 złotych;

V. z mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i § 3 k.k. orzeczone w pkt. 1 i 3 kary ograniczenia wolności połączył i orzekł łączną karę ograniczenia wolności w wysokości 12 miesięcy z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

VI. M. P. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu w pkt. I czynu stanowiącego występki z art. 158 § 1 k.k. i za ten czyn z mocy art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35§1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

7. z mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego M. P. nawiązkę w kwocie 500 złotych na rzecz pokrzywdzonego D. K.;

8. zasądził solidarnie od oskarżonych Z. W. i M. P. na rzecz pokrzywdzonego D. K. kwotę 1033,20 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego oraz od oskarżonego Z. W. na rzecz pokrzywdzonej R. J. kwotę 1033,20 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;

9. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego Z. W. kwotę 260 złotych i od oskarżonego M. P. kwotę 70 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od wyroku Sądu I instancji, wniósł **pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych**. Wskazując, iż zaskarża wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środkach kompensacyjnych tj. w punktach 2 i 7 na niekorzyść oskarżonych Z. W. oraz M. P., orzeczeniu temu zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonego wobec Z. W. oraz M. P. środka kompensacyjnego w postaci nawiązki poprzez niesłuszne zasądzenie na podstawie art. 46 § 2 k.k. od oskarżonego Z. W., nawiązki na rzecz pokrzywdzonego D. K. w kwocie 1500 złotych, a na rzecz R. J. jedynie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 2331,06 złotych, a od oskarżonego M. P. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego D. K. w kwocie 500 złotych, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu i wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, na potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak również funkcję kompensacyjną, przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonych surowszego środka kompensacyjnego w postaci nawiązki w wyższej kwocie na rzecz D. K. oraz orzeczenie nawiązki na rzecz R. J.. W konsekwencji tak sformułowanego zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego Z. W. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego D. K. w kwocie 5000 złotych oraz na rzecz R. J. w kwocie 5000 złotych oraz orzeczenie wobec M. P. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego D. K. w wysokości 5000 złotych. W toku rozprawy apelacyjnej pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Oskarżycielka posiłkowa R. J. przyłączyła się do stanowiska swojego pełnomocnika. Oskarżyciel posiłkowy D. K. przyłączył się do stanowiska swojego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wobec niezasadności zarzutu podniesionego w jej treści, nie mogła wywołać postulowanych skutków. Przed przystąpieniem do analizy zarzutu apelacyjnego, Sąd Okręgowy postępowaniem pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, został zobligowany do poruszenia istotnej kwestii proceduralnej. Nowelizacja art. 422 § 2 k.p.k. dokonana ustawą z dnia 27 września 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.) wprowadziła obowiązek wskazania we wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenia wyroku, czy wniosek ten dotyczy całości wyroku, czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, czy jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Jest to warunek formalny wniosku, od którego wypełnienia zależy jego skuteczność. Należy zauważyć, że stosownie do treści art. 457 § 2 k.p.k., przepis art. 422 k.p.k. w odniesieniu do zasad składania wniosku o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, stosuje się tylko odpowiednio, a to ze względu na odmienności w zakresie rodzajów rozstrzygnięć zapadających w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i odwoławczym (art. 437 k.p.k.). Nadto wniosek taki winien być dostosowany do zakresu zaskarżenia w środku odwoławczym tj. może się z tym zakresem pokrywać, ewentualnie być węższy. Złożenie wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie wyroku sądu odwoławczego w zakresie szerszym niż zakres zaskarżenia wskazany w apelacji, uznać należy za niedopuszczalne. W realiach niniejszej sprawy pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wywiódł środek odwoławczy, kwestionując zaskarżony wyrok jedynie w części dotyczącej orzeczonych środków kompensacyjnych, a po wydaniu wyroku przez sąd odwoławczy, złożył wniosek o sporządzenie wyroku sądu II instancji w całości, co niewątpliwie jest sprzeczne z treścią obowiązujących przepisów. Skarżący pełnomocnik jest podmiotem profesjonalnym, zatem winien wykazywać się wyjątkową dbałością o prawidłowość swoich działań. Przechodząc do meritum apelacji stwierdzić należy, że skarżący uznał, iż zarówno orzeczony od oskarżonego Z. W. na rzecz R. J. obowiązek naprawienia szkody w wysokości 2331,06 złotych, jak i nawiązka w łącznej wysokości 2000 złotych orzeczona na rzecz D. K. od obu oskarżonych noszą znamiona rażącej niewspółmierności. Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji, nie podzielił argumentacji skarżącego pełnomocnika. Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii obowiązku naprawienia szkody przypomnieć należy, że R. J. w niniejszym postępowaniu, występowała w charakterze pokrzywdzonej przestępstwem z art. 288 § 1 k.k. Na okoliczność kosztów poniesionych w związku z działaniem Z. W. przedstawiła kalkulację kosztów naprawy na kwotę 2331,06 złotych, którą to Sąd I instancji uznał za pełnowartościowy dowód i na jego podstawie orzekł o naprawieniu szkody w wysokości wskazanej w przedstawionym dokumencie. W realiach niniejszej sprawy nie można uznać, iż ta część wyroku cechuje się rażącą niewspółmiernością, gdyż Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie pokrzywdzonej w całości, a brak jest możliwości orzeczenia ponad realną wysokość wyrządzonej przestępstwem szkody. W odniesieniu do tej pokrzywdzonej, skarżący pełnomocnik w końcowych wnioskach apelacji, zamieścił postulat o orzeczenie na jej rzecz nawiązki w wysokości 5000 złotych, motywując to negatywnymi przeżyciami wywołanymi u R. J. zdarzeniem, jakie jest przedmiotem niniejszej sprawy. W tym względzie apelujący powołał się na zachowanie sprawców polegające na zajeżdżaniu drogi pokrzywdzonej, które wywołało u pokrzywdzonej traumę oraz jej opluciu. Podkreślić ponownie należy, że R. J. składając zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, złożyła jedynie wniosek o ściganie Z. W. w zakresie uszkodzenia mienia w postaci samochodu i z tego względu występowała w charakterze pokrzywdzonej przestępstwem z art. 288 § 1 k.k. Nie inicjowała natomiast postępowania w zakresie innych zachowań sprawców, mogących wypełniać znamiona przestępstwa. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest zatem podstaw do orzeczenia na rzecz pokrzywdzonej R. J. kwoty 5000 złotych tytułem nawiązki. W sytuacji przekonania pokrzywdzonej o naruszeniu jej dóbr osobistych w wyniku niniejszego zdarzenia i zachowania sprawców, pokrzywdzona ta ma, możliwość wystąpienia z roszczeniem na drogę postępowania cywilnego. Odnosząc się do drugiego z podnoszonych aspektów Sąd Okręgowy nie stwierdził także, aby nawiązka orzeczona na rzecz D. K. była niewspółmierna do poniesionych przez niego krzywd. Skarżący pełnomocnik podniósł, że łączna kwota od obu oskarżonych M. P. i Z. W. w wysokości 2000 złotych jest zbyt niska, całkowicie pomijając, że na rzecz tego pokrzywdzonego zasądzono jeszcze kwotę 1500 złotych od trzeciego oskarżonego M. J., który został uprzednio skazany prawomocnym już wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 11 maja 2015 r. Zauważyć należy, że w wyniku zdarzenia D. K. odniósł obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej głowy w okolicy czołowej co spowodowało u niego rozstrój zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, zatem nie były to obrażenia poważne, skutkujące koniecznością długotrwałego leczenia i wyłączające D. K. z życia

społecznego i zawodowego na znaczny okres czasu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw, aby stwierdzić, że orzeczona na rzecz D. K. łączna kwota 3.500 złotych tytułem nawiązki, nie jest adekwatna do rozmiaru niedogodności spowodowanych działaniem oskarżonych. Zaznaczyć również należy, że tak jak w przypadku drugiej z pokrzywdzonych R. J., takie orzeczenie Sądu Okręgowego nie wyłącza możliwości dochodzenia roszczeń przez D. K. w postępowaniu cywilnym. Z uwagi na okoliczności wskazane powyżej, brak było możliwości zmiany zaskarżonego orzeczenia zgodnie z wnioskami apelacyjnymi pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. O kosztach postępowania od oskarżycieli posiłkowych R. J. oraz D. K., Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k.